

har maattet henvende sig til Justitsministeren om lignende Forhold, saa det ærede Medlem Hr. Schmidt har ikke haft nogen som helst større Vanskelighed end andre — jeg kunde næsten fristes til at sige, han har haft mindre Vanskelighed, fordi jeg selvfølgelig har været forsigtig. Men vi maa ogsaa huske paa, at der er noget, der hedder Danskere. Jeg har tidligere her i Rigsdagen nævnt det Tilfælde med en Mand i Iste Zone, som var tysksindet og derfor gerne vilde have tyske Folk. Jeg kan godt forstaa det. Jeg undersøgte Forholdet, og saa viste det sig, at den Tjenestepige, han endelig vilde have herop paa Grund af sin Kærlighed til Tyskland, fik 600 Mark om Aaret i Løn, det vil med andre Ord sige, at hun fik 50 danske Kroner i Løn om Aaret, det vil sige 4 Kr. om Maaneden, det vil sige ca. 10 Øre om Dagen; det vil sige 1 Øre i Timen. Vi kunde selvfølgelig ikke godkende, at hun kunde komme herop under de Betingelser. Hvordan skulde vi ordne vore Arbejdsforhold heroppe, naar der blev saadanne Forhold? Vi maa følge samme Princip, ligegyldigt om det gælder tysksindede eller dansksindede. Tyskerne skal have samme Ret som Danskerne, men heller ikke større.

Det ærede Medlem kom, synes jeg, noget let over de Tilfælde, jeg nævnte. Det ærede Medlem brugte det Udtryk: Ja, saa er Tilfældene jo ikke saa graverende. Jeg vilde have foretrukket, om det ærede Medlem havde sagt tydeligt og klart, at saa er de Tilfælde jo løgnagtige. Jeg kan overhovedet ikke se, at de „ikke er saa graverende“; for mig staaer det saaledes, at disse Tilfælde, der er dragne frem i Pressen, er fuldstændig løgnagtige.

Jeg tror ikke, vi nogen Sinde kommer saa vidt, som det ærede Medlem troede — ikke blot ikke mellem Danskere og Tyskere, men overhovedet ikke i denne Verden —, at et Land skal være forpligtet til at tage arbejdsløse og subsistensløse Folk, som sniger sig over Grænsen under falsk Navn, med falsk Legitimation o. s. v. Det er en international Regel, som vi alle kender, at ethvert Land selvfølgelig har Ret til at sende de Folk hjem, som er subsistensløse. Jeg taler ikke her om arbejdsløse, men om subsistens- og arbejdsløse. Det ærede Medlem sagde, jeg havde nævnt forskellige Tilfælde, hvor der kun forelaa Arbejdsløshed. Jeg har kun nævnt eet Tilfælde, hvor Arbejdsløshed var Grunden. Derimod har jeg nævnt 12 Tilfælde, hvor Grunden var Subsistensløshed. Jeg

tror heller ikke, Tyskland vilde beholde danske subsistensløse dernede.

Jeg spurgte det ærede Medlem direkte, om han ikke vilde kunne oplyse, hvordan man har faaet Navne frem paa disse Folk, som langtfra er Gentlemen alle sammen. Jeg har spurgt, om det ærede Medlem vidste noget om, hvorvidt det er rigtigt, at man søger at faa dem til at melde sig ved, at de faar Understøttelse dernede. Jeg hørte ikke det ærede Medlem udtale sig derom.

Det ærede Medlem sagde, vi skulde ikke bryde os om Angrebet i Pressen, vi skulde se stort paa Forholdene. Det vil jeg slutte mig til, vi skal ikke se paa Angreb i Pressen, hvis det kun rammer den danske Justitsminister. Men det, det her drejer sig om, er ikke Angreb paa ham, men Angreb paa det danske Folk. Og der haaber jeg, at alle, der er Medlemmer af den danske Rigsdag, vil være med til at sige: Vi maa nok være udsatte for Angreb, men ikke for gemene Angreb. Og saadan er det, naar man har nævnt de 46 Tilfælde. Jeg har dokumenteret, hvorledes disse Tilfælde er. Angaaende de tre Tilfælde i „Neue Tondernsche Zeitung“ troede jeg, at vi i Dag skulde naa til, at Pastor Schmidt sagde: Jeg kender de tre Tilfælde, og jeg tør indestaa for dem. Jeg er ikke tilfreds med, at det ærede Medlem siger, at det ikke er graverende Tilfælde. Jeg vilde hellere sige, det er fuldstændig forkert.

Jeg modtager endnu en Gang det ærede Medlems Tilsagn om at virke hen til en bedre Forstaaelse; men saa skulde det ske paa en anden Maade end hidtil. Lad Angrebene komme frem i den danske Rigsdag og i Pressen, men viser det sig, de er løgnagtige, lad os saa slaa dem ned. Kom frem med Angrebene her. Jeg har set skarpe Udtalelser, som det ærede Medlem er fremkommet med i den tyske Presse. Vi kan ogsaa godt taale dem i den danske Rigsdag og svare igen. Lad os hellere tage Kampen op her og faa det hele undersøgt, i Stedet for at Angrebene skal gaa den tyske Presse rundt. Efter min Mening virker det kun demoraliserende og ødelæggende. Det ærede Medlem var bedrøvet over, at de tysksindede dernede saa med Misstemning paa det danske Styre. Jeg beklager det selvfølgelig. Men jeg tør dog ikke haabe, at vi kommer saa langt, at de 46 Personer, som jeg nævnte, nogen Sinde skulde komme til at se med Tillid paa det danske Styre. Hvis det skulde ske,